

z důvodů v cit. rozhodnutí uvedených byla prohlášena za bezúčinnou proti státu ve smyslu § 18 zák., resp. nebylo jí uděleno svolení dle § 7 zák. zák.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nss tak :

Nss vyslovil již v nál. Boh. 557 adm. právní názor, že úřad — rozhoduje o tom, nemá-li dáti souhlas ke zcizení zabrané půdy dle § 7 zák. zák. — nemůže žádnou žádost opětovanou za udělení souhlasu toho odmítnouti pro právní moc dřívějšího zamítavého rozhodnutí, aniž zjistil, že se vůbec v ničem nezměnily od předešlého rozhodnutí, rozhodné poměry faktické i ohledy veřejného zájmu. . . .

Žal. úřad žádost st-lů o dodatečný souhlas zamítl jedině, dovolávaje se svého prý pravoplatného rozhodnutí z 1. června 1921, jimž udělení souhlasu dle § 7 zák. zák. odepřel. To však, jak stížnost právem vytýká, učiniti nemohl, a muselo proto nař. rozhodnutí, opírající se o mylný názor právní již z toho důvodu býti zrušeno dle § 7 zák. o ss, aniž bylo potřebí se obíratí námitkou stížnosti. že ono rozhodnutí z 1. června 1921 nelze vůbec považovati za pravoplatné rozhodnutí o odepření souhlasu dle § 7 zák. zák.

č. 3551.

Administrativní řízení. — Vyvlastnění: I. Res judicata předpokládá, aby bylo vydáno rozhodnutí na základě téhož právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto. — II. Bylo-li pravoplatným výrokem nepovoleno vyvlastnění určitého pozemku na základě zák. o stav. ruchu č. 45/1922, není tato okolnost na překážku novému opačnému rozhodnutí o témže pozemku podle zák. č. 35/1923. — III. Otázku, zda vlastník potřebuje vyvlastňovaného pozemku nezbytně pro svoji vlastní živnost, musí jako otázku právní rozřešiti rozhodující úřad sám a nemůže prostě odkázati na dobré zdání znalce.

(Nález ze dne 2. května 1924 č. 7858).

Dr. V. Š. v Praze, jako otcovský opatrovník nezl. M. Š. proti zemské správě polit. v Praze (za zúč. stav. družstvo v Ž. adv. Dr. Jar. Košek z Prahy) o vyvlastnění pozemku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žádost staveb. družstva v Ž. za vyvlastnění části parcely č. k. 317, patřící M. Š., byla výměrem osp-é v H. ze 24. prosince 1922 s poukazem na § 3 zák. o stav. ruchu z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. zamítnuta, ježto v obci jsou pozemky zabrané a obecní k zastavění způsobilé.

K nové žádosti stavebního družstva povolila osp v H. nálezem z 1. června 1923 na základě zák. o stav. ruchu z 25. ledna 1923 č. 35 Sb., vyvlastnění blíže označené části parcely č. k. 317 v Ž. na stavbu tří dvojdomků a dvou domků vesměs po dvou bytech s příslušnou komunikací. Odvolání podané Drem V. Š. jménem nezl. M. S. bylo zsp-ou nař. rozhodnutím z 3. listopadu 1923 zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost dovolává se především rei judicatae, poněvadž bylo v roce 1922 ohledně téhož pozemku provedeno vyvlastňovací řízení, které

skončilo zamítnutím žádosti za vyvlastnění. Soud nemohl v tomto bodě dáti stížnosti za pravdu, poněvadž res judicata předpokládá, že bylo vydáno rozhodnutí na základě téhož právního a faktického stavu. Jak ze spisů vyplývá, bylo řízení dřívější provedeno na základě zák. č. 45/1922, kdežto řízení, které jest předmětem rozhodování, bylo posuzováno dle zák. č. 35/1923. Tyto dva zákony nejsou však identické, zejména nejsou identické pokud jde o materiální podmínky pro vyvlastnění (§ 3 a násl.). Pokud stížnost namítá, že oba zákony stejně nařizují v odst. 1 § 5, že řízením má především býti zjištěno, jsou-li zde podmínky podle §§ 2 a 3 zák., jest poukázati k tomu, že tato identita ve formálním ustanovení není rozhodná, nýbrž že může rozhodovati jen identita materiálních předpisů pro vyvlastnění směrdatných, která právě, jak uvedeno, zde dána není. Nemohla proto tato námitka býti shledána důvodnou. — —

Další námitka stížnosti směřuje proti tomu, že pozemek, který byl vyvlastněn, jest nevyhnutelně potřebným pro vlastní živnost st-ky, totiž pro cihelnu, pro kterou tvoří hliniště, odkud se bere potřebná hlína pro výrobu. Žal. úřad poukázal k tomu, že námitka byla vyvrácena dobrým zdáním soudního znalce stavebního. Znalec ten udal, že na straně východní od cihelny jest zásoba hlíny při normální výrobě na 4—5 roků, ve směru jižním a severním jest zásoba plně vyčerpána. Směrem k straně západní ubývá mocnost hlíny; jest možno, že ve větší vzdálenosti dle ubývání mocnosti síly nejevilo by se pravděpodobně více, než přibližně 1 m silné vrstvy užitečné hlíny. Vzhledem k těmto okolnostem je možno, že by v dohledné době byla výroba cihel vázána pouze na staré hliniště a mohl by tím provoz v cihelně býti ohrožen. Zbytku pozemku č. k. 317, pokud se nežádalo o jeho vyvlastnění, může býti pro novou cihelnu použito, takže vyvlastnění by nemělo za následek nutné zastavení živnosti cihlářské majitelky pozemku č. k. 317.

Dobrozdání to neposkytuje žádného obrazu o tom, jaké účinky bude míti vyvlastnění pro provozování cihelny, neboť jednak se tu poukazuje na možnost, že provoz ve stávající cihelně může býti ohrožen, jednak, že zbytek pozemku může býti použit pro dobývání hlíny, takže by nenašlo nutné zastavení živnosti cihlářské. Ovšem na jakou dobu bude moci zbytku užívati a z jakým poměrem jest hlína, nacházející se na zbytku pozemku, k rozsahu živnosti, o tom nepodává dobrozdání žádného vysvětlení.

Avšak mimo to nelze připustiti, aby právní otázka, kterou má úřad řešiti dle § 5, odst. 5 zák., totiž otázka, zda vlastník vyvlastněného pozemku potřebuje nevyhnutelně pro svoji vlastní živnost, byla řešena dobrozdáním znalce, na které nař. rozhodnutí prostě odkazuje. Znalec může poskytnouti jen potřebný podklad pro řešení této otázky, nemůže však tuto otázku sám řešiti a nelze proto v tomto ohledu prostě odkázati na dobrozdání znalce.

Bvlo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. pro nezákonnost.

Vzhledem k tomu, že zrušen byl vyvlastňovací náleze, odpadla pak nutnost, aby soud rozhodoval o námitce, která se týká náhrady za vyvlastněný pozemek.